

[Poulsgaard]

af John Prices forestillinger. Kunsten også i det er med til at fornøje og henrykke publikum.

Vi, der lever nu, får vort teaterbehov dækket på helt andre måder end før i tiden. Vi har fået helt andre muligheder: vi har en 5 dages uge, vi har en højere skoleuddannelse, vi har mindre fysisk slid, og vi har også flere penge nede i foret. Vi har altså tid til det, og vi går også aktivt ind og spiller forskellige steder. Det er jo noget helt, helt andet, end dengang folketinget vedtog – ikke folketinget, da havde vi intet folketing – dengang man startede Det kgl. Teater i 1700-tallet, eller dengang det nuværende skuespilhus blev opført i 1870, eller sågar da Nye Scene kom til i 1931. Vi må altså se helt anderledes på teaterpolitikken i dag. Det er ikke længere sådan, at vi kan sige, at staten har et gevaldigt behov for absolut at støtte finkunsten, absolut at yde i tusindvis af kroner i tilskud til en kontorchef, eller hvad han nu er, i Hellerup og hans familie, der finder på, at de skal til opera eller ballet og har det som deres fritidssysler. Den fritidssyssel, som de har, kommer syersken ovre i Herning eller fiskeren i Hirtshals til at betale til. Det finder vi ikke kan være rigtigt.

Det var jo også sådan, at før i tiden – i de gode gamle dage, som man siger – var det begrænset, hvor meget man skulle ofre på aldersrente, som det hed dengang, på hospitaler o. lign. Man havde jo ikke de tekniske muligheder for at holde ældre folk i live, og derfor gik de beklageligvis hen og døde. Derfor kunne man ofre en større del af pengene på kunsten. Men sådan er det ikke i dag. Dengang betalte man heller ikke skat. Det er jo ikke mere end 100 år siden, man indførte skatten. Man har jo fundet ud af, at der skal være en større statsservice over for den enkelte borger, end man havde dengang. Disse ting må sammenholdes med, at den støtte, vi giver, giver vi til den herskende klasse, og det er altså ikke det, fremskridtspartiet ønsker at bidrage til.

Nu har vi altså en større mulighed for at gøre godt for de ældre, for de syge, end vi havde tidligere, der er altså kommet nye opgaver, som man nu skal bruge skatteyderpenge til, fremfor at man skal bruge dem til teater. Det er vi nok ikke enige med ministeren om. Den politik, der skal føres her i landet, er simpelt hen, at vi skal have teatret ud af

statsbudgettet og ud af kommunebudgetterne. Det er forkert at investere disse store summer i en ombygning af Det kgl. Teater og så bare sige, at det er kommende slægtled, der skal betale for de fejltagelser. Det er andre tider, vi lever i, og måske helt andre former for teater, der vinder indpas. Derfor vil det være en fejl af rang at investere de kæmpesummer, som der her er tale om. Så kan vi andre være nok så glade for alle disse fremragende kunstnere, der har beriget både forrige generationer og os. Hvis fremskridtspartiet skulle bestemme, så blev det altså ikke en statsopgave at betale det mere. Det tror jeg nok er sivet ind.

Man kan også pege på, at det er en satellittidsalder, vi lever i. Om føje år får vi vel satellitter, der svæver rundt, så vi bare kan tænde for fjernsynet, så kan vi tage en hvilken som helst opera, ballet eller skuespil fra hele Jorden næsten. Ja, ja, der skal bruges skuespillere, o.k. Nu er der jo mange, der har citeret mig for, at jeg går rundt og siger, at balletten snakker ikke. Det har jeg nu aldrig sagt, men Aktuelt elsker jo at bringe nogle historier om Poulsgaard. Men jeg tror jo, hr. minister, at om en ballet er opført i Stockholm, i Hamburg eller i New York, så siger den faktisk det samme. Det tror jeg ikke vi behøver at være helt uenige om.

Det er klart, at man kan have en anden opfattelse, hvis man ser det fra teatrets synspunkt. Lad os gå tilbage til 1965 og se på statsbudgettet i 1965; da fik Det kgl. Teater vistnok 35 mill. kr. i tilskud herindefra. I dag er det oppe på 110–111 mill. kr. I 1965 fik biblioteksvæsenet vist noget nær det samme, en 35 mill. kr., i tilskud; i dag har biblioteksvæsenet passeret 1 mia kr. Hvis man begynder at lægge den målestok an, så kan man da godt forstå, at teaterfolk siger, de halter bag efter, men fordi det er gået helt grassat på biblioteksområdet, er der jo ingen, der siger, at vi skal bære os lige så fjollet ad på teatrets område.

Jeg vil gerne indskyde, at mit parti er fuldstændig enig med fru Grethe Fenger Møller i, at det er en bagvendt måde, vi diskuterer disse problemer på. Det må ligge soleklart for enhver, der ikke er socialdemokrat, at det er bagvendt, den måde, det foregår på, men for at der ikke skal være nogen som helst tvivl, og for at man fra Det kgl. Teaters le-